

26:1-24 – Ieremia izbăvit din mâinile proorocilor și preoților

Este un capitol tare misterios. Misterul vine mai ales din LOCUL în care este așezat acest capitol în carte. Căci în cap.1-20 avem formarea lui Ieremia. Apoi în cap.21-23 avem un mesaj adresat LIDERILOR lui Iuda. Apoi în cap.24-29 Ieremia vine cu profeții care să CLARIFICE mersul istoriei odată cu intrarea pe scena mondială a lui Nebucadnețar. Istoria capătă un alt curs. Profețiile lui Ieremia clarifică cursul istoriei atât pentru Iuda cât și pentru neamurile din jur. Ieremia devine un prooroc al Neamurilor ACTIV. Și totuși, în această nouă secțiune, autorul inserează și capitolul 26. Evenimentele din cap.26 au loc la începutul domniei lui Ioiachim, deci undeva ÎNAINTE de rostirea profețiilor din cap.24-25. Observăm însă că este introdus tot aici și capitolul 28 (conflictul dintre Ieremia și proorocul mincinos Hanania), precum și finalul cap.29 unde regăsim din nou disputa dintre Ieremia și proorocii mincinoși. Deci se pare că în secțiunea 24-29 avem două teme principale:

- Tema clarificării cursului istoriei odată cu intrarea pe scena mondială a lui Nebucadnețar. Domnul descoperă cum vor arăta următorii 70 de ani atât pentru Israel cât și pentru neamuri.
- Tema confruntării dintre Ieremia și proorocii mincinoși.

De ce împletește autorul cele două teme, rămâne de văzut. Deocamdată vom analiza capitolul 26. Pasajul nu pare a insista atât pe mesajul rostit de Ieremia cât pe reacția poporului și pe modul în care a fost izbăvit Ieremia. Mesajul este rostit la începutul domniei lui Ioiachim deci înainte de bătălia de la Carchemiș. Ioiachim este pus rege de Faraon Neco și Iuda plătește un greu tribut Egiptului. Mesajul este rostit în curtea casei Domnului către tot poporul care venea să se închine Domnului în Templu. Mesajul e asemănător cu cel din Ieremia cap.7. Religiozitatea nu ajută la nimic. Domnul nu vrea jertfe, ci ascultare de El. Religiozitatea și Casa Domnului nu-i va izbăvi de judecată. Din pricina păcatelor lor, Casa aceasta va deveni ca cea de la Silo, iar Ierusalimul - o pricină de blestem pentru toate neamurile pământului. Nici poporul, nici cetatea, nici Casa nu sunt izbăviți în virtutea faptului că sunt ai Domnului, că sunt aleșii Domnului. Ascultarea sau neascultarea de Domnul determină izbăvirea sau pierzarea. Reținem acest mesaj. Măcar că ne-am mai întâlnit cu el în cap.7 nu este ÎNTÂMPLĂTOR că izbăvirea lui Ieremia din cap.26 are loc exact în contextul rostirii acestui mesaj. Putea fi alt mesaj. Sau putea fi unul mai general, sau putea să NU ni se relateze mesajul. Totuși primele 6 versete sunt alocate mesajului rostit de Ieremia. Nu pare a fi întâmplător.

Din primele 6 versete observăm grija lui Dumnezeu ca Ieremia să rostească TOATE cuvintele Domnului. În cele din urmă, Ieremia pricepuse că mânia Domnului nu se va opri și că din pricina lui Manase judecata era deja hotărâtă. Vremea mijlocirii trecuse, iar poporul împietrit nu avea să se căiască. Astfel, putea rosti mesajul mai formal, mai „de mântuială”, mai sintetic.

Dar Domnul nu vrea acest lucru. El insistă ca Ieremia să-și dea tot interesul și să rostească TOT mesajul și cu toată seriozitatea. Să rostească fiecare cuvânt în parte și să le rostească cu voce tare, cu claritate, din toată inima: NU LĂSA NICIUN CUVÂNT DIN ELE. Apoi Domnul îi și explică de ce:

- Poate că vor asculta și se vor întoarce de la calea lor cea rea...atunci Mă voi căi de răul pe care Mă gândisem să li-l fac....

Iată că ceva din inima Domnului încă mai spera la mântuirea poporului. Domnul știa că al Său cuvânt are putere și că poate oferi o șansă reală la pocăință. Iar glasul îndurării speră că poporul se va căi. Ieremia trebuie să onoreze AICI glasul îndurării, încă ACTIV, și să rostească TOATE CUVINTELE Domnului din toată inima. Observăm că deși Domnul i-a poruncit lui Ieremia să nu mai mijlocească, El îi poruncește să continue propovăduirea Cuvântului până la capăt. Ieremia pare a fi oprit de la orice mijlocire. Doar mijlocirea care cheamă judecata mai este acceptată. Dar mijlocirea pentru popor ca întreg este suspendată. Ieremia nu mai mijlocește. Și nu mijlocește nici pentru anularea judecății, nici pentru amânarea judecății, și nici măcar pentru pocăința poporului. Când Domnul îi spune: *Nu mijloci!* pare să suspende orice fel de mijlocire în dreptul poporului. Totuși, Ieremia continuă propovăduirea Cuvântului. Am înțeles că DOAR căința poporului mai putea opri judecata. Și am înțeles că propovăduirea Cuvântului putea declanșa căința. ***Dar dacă propovăduirea Cuvântului putea declanșa căința, rugăciunea pentru pocăința poporului și nu pentru amânarea sau anularea judecății istorice, nu putea și ea contribui la realizarea actului căinței?*** Iată o întrebare foarte grea. Da, Ieremia nu mai mijlocește pentru anularea sau amânarea judecății istorice. Se mai roagă de câteva ori pentru judecarea vrăjmașilor săi. Dar s-a rugat oare pentru despietirea inimii poporului și pentru ca, de exemplu, al său cuvânt rostit să aibă putere asupra inimii poporului? Era legitimă o astfel de rugăciune? Era ea bine primită înaintea Domnului? Faptul că nu ni se relatează o astfel de rugăciune din partea lui Ieremia mi-ar sugera că interdicția de a nu mijloci nu avea în vedere DOAR un anumit tip de MIJLOCIRE, ci orice TIP de mijlocire. Dacă Domnul dorea să ne transmită alt mesaj ar fi inserat în mod cert un pasaj cu o altfel de mijlocire din partea lui Ieremia. Dar acest pasaj nu există. De aceea este legitim să rămânem cu porunca GENERALĂ a Domnului: NU MIJLOCI!

Dacă mergem pe această variantă ajungem la următorul paradox: măcar că Ieremia NU mai mijlocește pentru căința poporului, el totuși continuă propovăduirea poporului pentru a declanșa căința poporului. El mai face CEVA pentru căința poporului. Nu mai mijlocește, dar mai propovăduiește. De ce dacă mijlocirea nu mai putea avea efect, totuși propovăduirea mai putea avea efect? Cu ce diferă mijlocirea de propovăduire? Ce are mijlocirea *aparte*, și ce are propovăduirea *aparte*? Sunt două ARME ale LUMINII din lupta spirituală. Totuși sunt două arme diferite. Măcar că slujesc aceluiaș scop, măcar că adesea se sprijină reciproc, totuși sunt diferite. În acest context special, Ieremia nu mai folosește arcul rugăciunii, dar continuă să

folosească sabia Cuvântului. Desigur, Ieremia continuă să se roage pentru propria izbăvire și salvare, și chiar pentru rămășița credincioasă. Dar acum discutăm de armele luminii folosite pentru aducerea poporului la pocăință, folosite ÎMPOTRIVA căpeteniilor întunericului din spatele inimii poporului. În acest război, *rugăciunea* NU MAI este întrebuințată, ci DOAR *propovăduirea Cuvântului*. De ce? De ce rugăciunea nu mai este operantă, dar Cuvântul rămâne operant? Care sunt legile spirituale din spatele rugăciunii? Dar care sunt cele din spatele propovăduirii Cuvântului? În Scriptură descoperim de mai multe ori interdicția de a NU mijloci (cartea Ieremia și 1 Ioan), dar NICIODATĂ interdicția de a NU MAI PROPOVĂDUI. Nicăieri nu găsim o afirmație de genul: *Dar tu nu mai propovădui poporului acestuia cuvintele Mele!* Dimpotrivă, propovăduirea Cuvintelor Domnului este poruncită până în ultima clipă dinainte de revărsarea judecății divine. Găsim în 2 Ioan îndemnul *de a nu vorbi, de a nu asculta, de a nu spune: Bună ziua!* proorocilor mincinoși. Are un sens de protecție și este în contextul în care aceștia vor să propovăduiască mesajul lor. Găsim ideea de a nu avea nicio legătură cu aceștia, și nici cu frații care pretind că sunt frați măcar că trăiesc în păcat. Deci față de aceștia nici mijlocirea, dar nici actul propovăduirii nu mai este legitim. Totuși nu apare formulată interdicția *NU PROPOVĂDUI*. Iar în cartea Ieremia, pentru poporul pentru care nu mai trebuia să mijlocească, trebuie să continue slujba propovăduirii. Se pare că propovăduirea poate continua să ACȚIONEZE acolo unde mijlocirea nu mai are această autoritate. Să comparăm arma rugăciunii cu arma luminii insistând asupra diferențelor dintre acestea:

Nr.	Mijlocirea	Propovăduirea Logosului
1	Este rostită lui Dumnezeu pentru cel în cauză.	Este rostit direct celui în cauză.
2	Funcția de mântuire sau judecată este dată de CONȚINUTUL rugăciunii (te rogi fie pentru har, fie pentru aducerea judecății)	Funcția de mântuire sau judecată este dată de RĂSPUNSUL celui ce ascultă Cuvântul. (CONȚINUTUL rămâne același dar răspunsul celui ce ascultă activează fie mântuirea, fie împietrirea și judecata)
3	Mijlocirea sprijină propovăduirea Cuvântului (Vezi Ef. Cap.6)	Cuvântul este sprijinit de mijlocire.
4	Mijlocirea este oprită în anumite situații speciale.	Propovăduirea continuă până la capăt chiar în situațiile când mijlocirea este interzisă.
5	Rugăciunea face parte din armura spirituală.	Propovăduirea este vârful de lance al armurii spirituale.

Sunt foarte interesante diferențele dintre aceste arme. Ele ar putea sugera și anumite explicații de ce propovăduirea poate continua chiar când mijlocirea nu mai este legitimă. Căci propovăduirea nu este adresată inimii Domnului, ci celui ce trebuie să se pocăiască. Când paharul s-a umplut peste măsură de mult ca după Manase, mijlocirea nu mai poate mișca inima Domnului. Ea nu mai este legitimă. Dar căința poporului mai poate mișca inima Domnului.

Propovăduirea este rostită DIRECT inimii celui ce trebuie să se căiască. Astfel, ea rămâne legitimă până la capăt. Este interesant că în Daniel cap.6, bătălia se dă împotriva rugăciunilor lui Daniel. Rugăciunea era arma-cheie din bătălia de atunci. Dar în cartea Fapte, bătălia se dă în special împotriva PROCLAMĂRII CUVÎNTULUI. Nu li se interzice să nu se roage lui Isus, ci să nu mai vorbească despre Isus. Deci, în Noul Legământ, PROPOVĂDUIREA este arma-cheie. În funcție de contextul bătăliei spirituale și arma-cheie poate să se schimbe. În contextul Bisericii, propovăduirea Cuvântului rămâne *vârful de lance* și *arma-cheie*. Rugăciunea, sfințirea, unitatea susțin această armă. Dar ea rămâne arma de foc, vârful aisbergului care lovește corăbiile vrăjmașe. În Apocalipsa, mijlocitorii pentru îndurare lipsesc, dar propovăduirea rămâne ACTIVĂ până la sfârșit:

- Voi da celor doi martori ai Mei să proorocească îmbrăcați în saci 1260 de zile...Când își vor fi ISPRĂVIT mărturisirea lor, fiara care se ridică din Adânc va face război cu ei,îi va birui și-i va omorî.

Cei doi prooroci nu vor MIJLOCI pentru amânarea judecății, căci ei înșiși vor lovi pământul cu tot felul de urgii. Dar ei vor PROPOVĂDUI până la finalul perioadei de 3,5 ani. Doar după ce își vor finaliza PROPOVĂDUIREA, fiara care se ridică din Adânc, va face război cu ei, îi va birui și-i va omorî. În cartea Apocalipsei se pare că se repetă istoria din cartea lui Ieremia: unde mijlocirea încetează, propovăduirea continuă să meargă până la CAPĂT. Vremuri în care propovăduirea să fie SUSPENDATĂ par să nu existe. De aceea, în ultimii 3,5 ani PROPOVĂDUIREA trebuie să continue, dar doar prin cei doi prooroci? Dar ceilalți? Isus ne spune că vom fi dați pe mâna dregătorilor CA SĂ mărturisim și prigoana finală va avea rolul de a aduce în atenția publică mesajul Evangheliei. Scopul nu va fi supraviețuirea cu orice preț. Desigur, vom face tot ce ține de noi ca să supraviețuim cât mai mult, dar ce înțeleg acum este că nu vom putea renunța la slujba propovăduirii și nici la cea a grijii față de cel slab. Cum vom împlini în mod concret aceste două funcții rămâne de văzut.

Întrezăresc o paralelă între conținutul mesajului rostit de Ieremia în Casa Domnului și evenimentele relatate în a doua parte a capitolului. În a doua parte a capitolului este relatată izbăvirea proorocului Ieremia ÎN CONTRAST cu neizbăvirea proorocului Urie din mâna vrăjmașilor săi. Mesajul rostit de Ieremia sună astfel: din pricina neascultării voi nimici chiar Casa și Cetatea pe care am ales-o. Și Ieremia și Urie ar fi prooroci ALEȘI de Domnul. Protecția lor pare a nu fi un CEC în alb. Ea este condiționată de ascultarea de Domnul la fel ca și protejarea Casei și Cetății Domnului. Această paralelă s-ar potrivi de minune mai ales dacă Urie a fost ucis din pricina lipsei sale de încredere în Domnul. De fapt, aceasta este marea întrebare a

capitolului: de ce Urie nu a fost izbăvit și el ca Ieremia? Sunt două ipoteze majore: din vina lui sau din pricina destinului hărăzit acestuia de Domnul.

A doua ipoteză ar insista pe faptul că nu toți slujitorii Domnului au același destin și nu toți au parte de aceleași promisiuni. Ieremia a fost chemat pentru o lucrare de lungă durată și a beneficiat de promisiuni speciale și de o protecție specială în mijlocul vrăjmașilor lui. Dar Urie a avut alt destin și alt rol în planul Domnului. Au fost mai mulți prooroci fideli Domnului sau oameni ai lui Dumnezeu care au fost omorâți de vrăjmașii lor. Este de ajuns să ne aducem aminte de Abel, de Nabot, de Zaharia ucis în Templu, de Ioan Botezătorul și de Mântuitorul Însuși. În contrast cu aceștia, Moise, Iosif, Ilie, Elisei, Daniel, Ieremia - beneficiază de o protecție specială până la sfârșit. Este important să înțelegem aceste destine DIFERITE ca nu cumva să ne trezim că așteptăm moartea și primim viața, sau că așteptăm viața și primim moartea. Și în istoria Bisericii au fost reformatori care au sfârșit arși pe rug, dar și reformatori care au murit liniștiți în casa lor. Deci nu toate promisiunile date lui Ieremia sunt valabile pentru toți proorocii sau pentru toți oamenii lui Dumnezeu. Rămâne ca fiecare din noi să ne înțelegem destinul și să descoperim (dacă va fi cu putință) care va fi rolul nostru în planul Domnului, și ce SFÂRȘIT ne-a hărăzit Domnul pe acest pământ.

Prima ipoteză este și ea foarte interesantă. Căci Urie proorocește și el tot pe timpul lui IOIACHIM și are același mesaj ca Ieremia. Este logic să credem că a poruncit la porunca Domnului și nu de capul lui. Și totuși el are un sfârșit atât de diferit decât Ieremia. Este contemporan cu Ieremia. Prima observație este că în sfârșit găsim un alt prooroc care era pe aceeași lungime de undă cu Ieremia. Discutam recent cât de important era ca măcar să mai fie cineva de partea lui Ieremia. La început a fost Iosia. Acum, după moartea lui Iosia, este Urie. O mare încurajare pentru Ieremia. Dar deodată, încurajarea se transformă în descurajare. Și pe cât de mare a fost încurajarea, pe atât de mare devine descurajarea. Căci acel prooroc *ca Ieremia* este omorât de Ioiachim. Ieremia se poate gândi că poate avea același sfârșit. Încrederea în promisiunile Domnului față de viața sa, față de protejarea sa este adânc testată. Dar Urie a murit pentru că a avut un alt destin în planul Domnului sau pentru că s-a abătut de la Domnul? Ne aducem aminte de celebrul pasaj cu proorocul din Iuda care a proorocit împotriva altarului de la Betel și a fost omorât de un leu. El a fost omorât de un leu pentru că s-a abătut de la porunca Domnului. Oare și Urie a pierdut protecția divină din pricina lui? Detaliile din text ne sugerează că da. Urie află că împăratul vrea să-l omoare. SE TEME și fuge în Egipt. Dar împăratul îl aduce înapoi din Egipt și-l omoară. S-ar părea că Urie a lăsat ca TEAMA să-i cuprindă inima și apoi să caute soluții omenești, pământești pentru a fi izbăvit. Astfel se îndepărtează de încrederea în Domnul prin care era protejat iar lipsit de protecția Domnului înseamnă căderea în mâna vrăjmașilor lui. V.21 pare să fie un argument important în susținerea acestui scenariu. Spre deosebire de el, Ieremia NU FUGE, RĂMÂNE în mijlocul vrăjmașilor lui, dar este IZBĂVIT. Deci izbăvirea nu depinde de CONTEXT, ci doar de Domnul. Variabila cheie rămâne INIMA

celui în cauză, încrederea din inima sa. Dacă această încredere se ancorează în Domnul, primește izbăvirea. Dacă NU se ancorează în Domnul, izbăvirea se îndepărtează de el. Este interesant să aducem în discuție și fuga lui Iosif (cu Maria și Isus) în Egipt. Iosif fuge în Egipt și totuși este izbăvit. Iată trei situații diferite:

Situația	Ieremia nu fuge în Egipt	Urie fuge în Egipt	Iosif și Maria fug în Egipt
Verdictul	Este izbăvit	Nu este izbăvit	Sunt izbăviți.

Este clar că acțiunea *de a fugi sau nu*- nu este determinantă, ci altceva. Căci Urie fuge din Egipt din teamă și nu la porunca Domnului. Dar Iosif fuge în Egipt la porunca Domnului. Urie fuge în Egipt încrezându-se în această acțiune. Iosif fuge în Egipt încrezându-se în Domnul. Ieremia rămâne în țară încrezându-se în Domnul. Căci și Ieremia putea să rămână în țară și să se încreadă în prietenii lui sau în puterea sa de a se apăra în fața judecătorilor. Dincolo de acțiunile întreprinse, GRIJA cea mai mare trebuie să fie ca INIMA să se încreadă în Domnul și să asculte de poruncile Domnului. Observăm că și Ieremia *NU TACE* în fața acuzatorilor săi. Se apără și apărarea sa are succes. Căci *DUPĂ* ce Ieremia se apără, poporul decide să fie cruțat de la moarte. Dacă Ieremia tăcea, poate că era omorât. Ieremia este atent să-și facă partea lui, în cadrul ascultării de Dumnezeu, dar păstrându-și încrederea în Domnul și în acțiunea întreprinsă de el. Iată deci ECHILIBRUL care ne ține în locul în care puterea lui Dumnezeu ne protejează. Echilibrul este dat de acești TREI factori:

- Fă-ți partea ta (apără-te în fața acuzațiilor!).
- Dar ai grijă să rămâi în cadrul ascultării de Domnul (partea sa includea apărarea verbală, dar nu și FUGA în Egipt, adică abandonarea misiunii profetice FĂRĂ a primi aprobarea din partea Celui care-l trimisese în lucrare, căci doar Cel care te-a trimis într-o lucrare are DREPTUL să anuleze misiunea!).
- Și ai grijă să te încrezi în Domnul și nu în partea ta, nu în acțiunea întreprinsă de tine, nu în contexte vizibile. Partea ta trebuie să rămână doar un PUȚIN pe care Domnul îl va înmulți prin puterea Lui independent de context.

Izbăvirea noastră nu depinde în sine de context. Ea depinde doar de Domnul. Uneori, partea noastră include și schimbarea contextului, dar atenție să nu ne încredem în contextul vizibil, ci în Domnul cel nevăzut, El - singura Izbăvire și singura Cetate de scăpare.

Acesta pare a fi mesajul acestui capitol. Ieremia este în conflict cu preoții și proorocii mincinoși. Ei sunt primii care-i vor moartea și care instigă poporul la moarte, e și logic căci Ieremia concura direct cu aceștia, nu cu poporul, și nici cu casa regală. Conflictul său cel mai mare era cu proorocii mincinoși. Ieremia rămâne în vizuina leului. Nu se teme. Nu vrea să fugă. Nu disperă. E liniștit și SE ABANDONEAZĂ în mâna Domnului. El le spune: *Cât despre mine, iată-mă în mâinile voastre; faceți-mi ce vi se va părea că este drept.* Dar Ieremia nu face doar atât. Aduce și argumente foarte bune în favoarea sa. Acestea au efect. Domnul, din umbră, îi dă cuvintele potrivite și prin acestea, sensibilizează inima poporului și a căpeteniilor și Ieremia este izbăvit din mâna vrăjmașilor Săi prin vrăjmașii Domnului! Căci poporul nelegiuit și căpeteniile nelegiuite, ele sunt cele care-l izbăvesc. Iată că inima împăratului e *ca un râu de ape* în mâna Domnului, pe care DOMNUL îl direcționează *unde vrea El*. Domnul nu intervine cu o minune vizibilă. El lucrează tainic, din umbră. El dă oamenilor GÎNDUL să nu-l omoare pe Ieremia. Aici Domnul poate acționa fără să țină cont de liberul arbitru al oamenilor. Le dă un GÂND căruia ei nu se pot opune. MODUL în care Domnul aduce izbăvirea este foarte variat (printr-un înger sau prin decizia judecătorului păgân etc), precum și PUȚINUL pe care trebuie să-l facem noi poate fi foarte diferit (fuga din context sau rămânerea în context etc.). Toată această variațiune, toate aceste contraste au un singur SCOP: să ne focalizeze încrederea doar pe Domnul și nu pe PUȚINUL nostru, sau pe o formulă magică, pe o soluție magică. Varietatea ne face bine. Căci tocmai prin această varietate distingem cu claritate SINGURA constantă: Domnul cel nevăzut din umbră.

Este foarte interesantă și intervenția bătrânilor. Ei își aduc aminte de proorociile lui Mica, de reacția lui Ezechia și de izbăvirea Ierusalimului. Puteau să își aducă aminte de altceva. Puteau să își aducă aminte de un alt exemplu în care împăratul omora pe prooroc (nu știm dacă își puteau aduce aminte de moartea lui Urie, căci se pare că acest eveniment a avut loc după evenimentele din cap.26 care se desfășoară la începutul domniei lui Ioiachim după cum se precizează în 26:1). Dar Domnul este stăpân peste gândurile oamenilor, pe amintirile lor, pe deciziile lor. Ei își aduc aminte de Mica și recunosc că Ieremia este trimis de Domnul și nu vor să își împovăreze sufletul cu o nelegiuire așa de mare. Totuși, ei nu se întorc de la calea lor cea rea. Este fantastic cum o astfel de cercetare vine peste inima unor oameni împietriți din popor. Nu ne-am fi așteptat la un asemenea raționament din partea unor oameni împietriți, sortiți pieirii. Dar pentru că în joc este IZBĂVIREA lui Ieremia, Domnul intervine și le dă această cercetare și acest gând. Și gândul este atât de clar încât ei nu pot decît să-l cruțe pe Ieremia. Destinul lui Ieremia este în mâna Domnului. Și atâta vreme cât Ieremia stă în ascultare de Domnul, nimeni nu-l poate smulge pe Ieremia din mâna Domnului. Destinul său este în mâna Domnului. Nu în mâna vrăjmașilor săi, nu la voia întâmplării. Fiecare detaliu din viața lui Ieremia este hotărât, îngăduit doar de Domnul. Oamenii din jurul lui Ieremia au o aparentă PUTERE față de Ieremia, dar deciziile lor față de Ieremia sunt de fapt controlate în detaliu doar de Domnul. Ei nu sunt LIBERI în a decide cu privire la destinul lui Ieremia. Toate aceste decizii vin din partea

Domnului. Iată MODALITATEA prin care Domnul a ales să-l salveze pe Ieremia. El nu a trebuit să fugă în peșteri ca David, nici să fie izbăvit de Îngerul Domnului ca Daniel. El a fost izbăvit prin deciziile luate de căpeteniile poporului. Este un mare act de credință să ai încredințarea că DECIZIILE unor autorități corupte sunt controlate în detaliu de Domnul. De această credință a avut nevoie Ieremia: de această credință a dat dovadă Ieremia. Ne aducem aminte cum a fost salvat și Mardoheu. Tot pe această cale:

Capitolul 6

1. *În noaptea aceea, împăratul n-a putut să doarmă și a poruncit să-i aducă lângă el cartea aducerilor aminte, Cronicile. Le-au citit înaintea împăratului,*
2. *și s-a găsit scris ce descoperise Mardoheu cu privire la Bigtan și Tereș, cei doi fameni ai împăratului, păzitorii pragului, care voiseră să întindă mâna asupra împăratului Ahașveroș.*
3. *Împăratul a zis: „Ce cinste și mărire i s-a făcut lui Mardoheu pentru aceasta?” – „Nu i s-a făcut nimic”, au răspuns cei ce slujeau împăratului.*
4. *Atunci împăratul a zis: „Cine este în curte?” – Haman venise în curtea de afară a casei împăratului să ceară împăratului să spânzure pe Mardoheu pe lemnul pe care-l pregătise pentru el. –*
5. *Slujitorii împăratului i-au răspuns: „Haman este în curte.” Și împăratul a zis: „Să intre.”*
6. *Haman a intrat, și împăratul i-a zis: „Ce trebuie făcut pentru un om pe care vrea să-l cinstească împăratul?” Haman și-a zis în sine: „Pe cine altul decât pe mine ar vrea împăratul să-l cinstească?”*
7. *Și Haman a răspuns împăratului: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească*
8. *trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, și calul pe care călărește împăratul și să i se pună cununa împărătească pe cap.*
9. *Să se dea haina și calul uneia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela pe care vrea să-l cinstească împăratul, să-l plimbe călare pe cal prin locul deschis al cetății și să se strige înaintea lui: „Așa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!”*
10. *Împăratul a zis lui Haman: „Ia îndată haina și calul, cum ai zis, și fă așa iudeului Mardoheu, care șade la poarta împăratului. Nu lăsa nefăcut nimic din ce ai spus.”*
11. *Și Haman a luat haina și calul, a îmbrăcat pe Mardoheu, l-a plimbat călare pe cal prin locul deschis al cetății și a strigat înaintea lui: „Așa se face omului pe care vrea împăratul să-l*

cinstească!”

12. Mardoheu s-a întors la poarta împăratului, și Haman s-a dus în grabă acasă, mâhnit și cu capul acoperit.

27:1-22 – Supuneți-vă lui Nebucadnețar și veți trăi și Nu credeți minciunile proorocilor care vă duc la pierzare

Nu ne este clar rostul versetului întâi, căci mesajul din 27:2-22 este rostit în mod evident pentru timpurile lui Zedechia. Să fi descoperit Domnul acest mesaj lui Ieremia încă de pe vremea lui Ioiachim, ca să fie rostit de două ori: odată pe vremea lui Ioiachim și apoi din nou pe vremea lui Zedechia. Astfel, rostirea pe vremea lui Ioiachim pare ciudată. Dar a doua rostire pe vremea lui Zedechia capătă mai multă forță. Căci mesajul fusese deja rostit. Deci încă de la începutul domniei lui Ioiachim (înainte de bătălia de la Carchemiș și de ascensiunea lui Nebucadnețar) se prevede mersul istoriei, și marea dilemă ce va urma: să ne împotrivism sau nu lui Nebucadnețar? Se prevede astfel că următorul împărat va fi Zedechia și că pe vremea lui, Împărații Edomului, Moabului, Amonului, Tirului și Sidonului vor trimite delegați la Ierusalim pentru a pecetlui o alianță antibabiloniană. Astfel, un mesaj ciudat rostit pe vremea lui Ioiachim, devine atât de relevant și de plin de autoritate pe vremea lui Zedechia. Tot ce e posibil.

Contextul vizat este cel al alianțelor antibabiloniene de pe vremea lui Zedechia. Deja pe vremea lui Zedechia amenințarea babiloniană era evidentă. Teama cuprinde pe toți împărații din bazinul mediteranean. Intențiile de expansiune ale babilonienilor sunt cât se poate de clare. Deja mulți dintre aceștia (inclusiv Zedechia) sunt sub dominație babiloniană și plătesc tribut. Vechea ispită a alianțelor este la ea acasă. Subiectul numărul unu de discuție la toate curțile împărătești este: să ne împotrivism sau nu lui Nebucadnețar? Cei mai mulți sunt pentru război. Se încheie alianțe. Toți vecinii lui Iuda se adună la Ierusalim pentru a pecetlui o astfel de alianță. Și în acest context dă buzna Ieremia cu un mesaj surprinzător: supuneți-vă lui Nebucadnețar și veți trăi. El are mai multe juguri pe care și le pune la gât. Apoi dă câte un JUG fiecărui trimis cu mesajul: acceptați jugul babilonian și veți trăi. Acest JUG vine de la Însuși Creatorul pământului. Nu vine din partea lui Nebucadnețar. El este doar unealta. Dacă vă împotriviți lui Nebucadnețar, vă împotriviți de fapt Creatorului și astfel, SIGUR veți pierde.

Ieremia nu face decât să reediteze dilema Exodului: Cine este Dumnezeu: Yahwe sau zeii Egiptului? Dar acum întrebarea este: Cine este Dumnezeu: Yahwe sau dumnezeii Egiptului, Moabului, Amonului, Edomului, Tirului, Sidonului etc? Căci toți acești zei, prin proorocii și preoții lor, vesteau VICTORIA față de Nebucadnețar (vezi 27:9-10). Ieremia nu doar că intră în conflict cu interesele politice ale împăraților vremii, mai mult de atât: el intră în CONFLICT cu

TOȚI preoții și proorocii păgâni ai LUMII. Parcă nu îi era de-ajuns conflictul cu proorocii din Ierusalim. El acum este în conflict cu ÎNTREAGA LUME, cu întreaga LUME politică, și cu întreaga LUME religioasă. Acum nu trebuie să fie un stâlp de fier doar pentru întreaga țară a lui IUDA, acum trebuie să fie un stâlp de fier față de ÎNTREAGA LUME. A fi prooroc al Neamurilor este o SLUJBĂ mai complexă și mai grea decât aceea de a fi doar prooroc al lui Israel. Acum GREUTATEA slujbei se amplifică. El îi are ca DUȘMANI nu doar pe cei din Iuda, ci pe cei din toate neamurile. Un om împotriva întregii umanități. El STÂRNEȘTE nu doar Căpeteniile întunericului de peste Iuda, ci Căpeteniile întunericului din întreaga lume: Conflictul SPIRITUAL capătă dimensiuni cosmice. Este un război total. Un om împotriva tuturor oamenilor. Un credincios împotriva tuturor lumilor întunericului. Gestul lui Ieremia din cap.27 deschide o adevărată cutie a pandorei. La fel cum gestul său din cap.26 a adunat pe toți cei din Iuda împotriva lui, acum gestul său din cap.27 va aduna întreaga lume împotriva lui. Chiar și pe babilonieni, chiar și pe Nebucadnețar, căci acesta considera că prin puterea sa și prin puterea lui Marduc are succes. De asemenea, Ieremia anunța însăși căderea Babilonienilor. V.5 și 6 ni se par foarte familiare teologiei noastre, dar pentru urechile oamenilor de atunci, YAHWE revendica în conflictul cu Faraon de altădată, STATUTUL de singur Dumnezeu adevărat, de Domnul Domnilor, mai presus de orice zeu. Yahwe SINGUR crease pământul. Doar El avea DREPT asupra întregului pământ. Doar El hotăra cursul istoriei. Niciun om și niciun zeu nu i se putea împotrivi. Și acest Yahwe era singurul Dumnezeu PREASFÂNT, NEVĂZUT și PERSONAL, și singurul care trezea CONȘTIINȚA păcătoșilor chemându-i să se îndrepte de la răutatea lor! Mesajul lui Ieremia însemna de fapt o amenințare directă la îndumnezeirea și viața păcătoasă a FIECĂRUI locuitor al lumii. Dacă Ieremia avea dreptate, omul nu mai putea păcătui atât de liniștit. Mesajul lui Ieremia este rostit din partea Domnului și cu puterea Duhului. Astfel, el va lovi ADÂNC în inima tuturor popoarelor. Va fi ca stâncă și ca focul. Le va strica pacea și liniștea. Le va provoca din temelii tot sistemul de valori și de credințe, toată concepția lor idolatră despre lume și viață. Nu trebuie deci să minimalizăm evenimentul din cap.27. Miza sa este mai mare decât miza mesajului transmis de Moise lui Faraon: Domnul îi cere să lase poporul Său să plece din Egipt! Este mai mare căci implică în mod direct toate neamurile din jur. Scena de luptă nu mai este Egiptul, iar ceilalți nu mai sunt doar spectatori. În mod cert, mesajul a cercetat și pe spectatorii care așteptau cu sufletul la gură să vadă cine va câștiga lupta dintre Yahwe și zeii Egiptului. Acum însă spectatorii de altădată erau CHEMAȚI direct în luptă. Conflictul era DIRECT cu ei și cu zeii lor. Toți spectatorii de altădată fuseseră acum chemați pe CÂMPUL de LUPTĂ. Nimeni nu putea evita lupta. Provocarea lansată de Yahwe prin Ieremia era prea directă. Ea asurza urechile, tulbura pe oricine auzea mesajul, Nu puteau rămâne neutri: Ori proYahwe, ori împotriva Lui. Toți proorocii și preoții vremii s-au simțit în mod personal atacați de Ieremia. Toți împărații vremii au resimțit și ei acest atac. Mesajul lui Ieremia NU PUTEA fi trecut cu vederea, după cum nici Faraon nu a putut trece cu vederea mesajul lui Moise. Mănușa fusese aruncată. Bătălia nu putea fi evitată. Dar acum disputa nu mai era prin intermediul semnelor și minunilor care dovedeau controlul asupra creației, ci prin profețiile care

dovedeau controlul asupra ISTORIEI. Scena de luptă se comută de pe CREAȚIE pe CURSUL ISTORIEI. Scena de luptă devine mondială. Deja sunt entuziasmat. Bătălia începe. Împărații și proorocii neamurilor vor fi stârniți de mesajul lui Ieremia, vor încerca din răspuțeri să dovedească CONTRARIUL. Deci se vor răscula față de Nebucadnețar. Dacă UNUL singur va reuși să răstoarne dominația babiloniană și să evite consecințele vestite de Ieremia, atunci Yahwe PIERDE bătălia în ochii popoarelor. Ca Yahwe să câștige bătălia este nevoie ca TOȚI cei ce se răscoală să fie dați pradă sabiei, foametei și jafului. Este fabulos, un singur Dumnezeu împotriva tuturor dumnezeilor. Un singur OM împotriva tuturor oamenilor. O alianță între Yahwe și Ieremia împotriva unei alianțe între TOȚI DUMNEZEII și TOȚI OAMENII. Conflictul lui Ieremia cu Iuda nu a fost decît laboratorul formativ pentru conflictul cu întreaga lume. Cel ce fusese prin Domnul un stâlp de fier pentru întreaga țară putea fi acum un stâlp de fier pentru întreaga lume. Domnul face prin Ieremia ceea ce trebuia să facă prin Israel. Domnul nu mai lucrează printr-un popor, ci printr-un OM. Scena de luptă e fixată, lupta este gata să înceapă. Domnul vrea din nou să își înalțe Numele printre Neamuri. Știm că tot El va câștiga ca în conflictul din Egipt. Dar cel neprihănit va trăi prin CREDINȚĂ. Trebuie să credem. Da, trebuie să credem PÂNĂ la capăt. Vor fi încercări, trebuie să așteptăm până la sfârșit. Nu ne vom pronunța mai dinainte. Ieremia nu se duce de capul lui în acest război. Ca Moise de altădată, este chemat de Domnul, pus de o parte din pântecul mamei, pregătit de Domnul, sub protecția Lui și cu autoritatea Lui. De aceea, el poate porni biruitor ca să biruiască; ceea ce Domnul trebuia să facă printr-un popor face printr-un om...pare o altă cale. Poate străluci la fel de mult? Nu știm exact, dar știm sigur că această cale îl prefigurează pe Mesia, al doilea Adam. Căci printr-un SINGUR om, Domnul a adus o hotărâre de dreptate pentru toți oamenii. Când Dumnezeu lucrează prin PUȚINI, slava lui strălucește parcă și mai mult. Când Domnul lucrează printr-un OM, slava lui Mesia strălucește mai clar. Deci este binevenită și lucrarea Domnului printr-un om. Neascultarea poporului Domnului deschide calea lucrării de tip mesianic. Visul Domnului este să lucreze printr-un popor mare la număr. Dar dacă acest lucru nu se realizează, planul Domnului nu intră în criză. Domnul recurge la strategia de a lucra prin PUȚINI, printr-un singur om chiar. Slava Lui strălucește acum altfel. Dar oare strălucește mai mult? Dacă privim în tot planul Domnului, mereu când poporul-vas falimentează, Domnul scoate din mânecă asul vasului-om prin care înalță slava Lui parcă și mai mult. Când umanitatea se află în mari păcate, Domnul salvează Sămânța prin Noe. Când umanitatea revine la neascultare, Domnul alege pe Avraam. Când familia lui Iacov este departe de sfințenie, Domnul lucrează prin Iosif. Când Israel este idolatru în Egipt, Domnul ridică pe Moise. Când Israel se târăște din neascultare în neascultare, Domnul ridică pe rând câte UN judecător. Ridică apoi pe Samuel, ca apoi să trimită în istorie pe David. Când Israel face de ocară Numele Domnului, Acesta și-l reabilitează prin Ieremia. Când Israel se leagă de Babilon, Domnul dă biruința prin Daniel. Când Israel stă cu zidurile dărâmate, Domnul ridică pe Neemia. Când Israel este mort în religiozitate, Domnul trimite pe Ioan. Când toată umanitatea este lipsită de slava Domnului, Domnul o salvează prin ascultarea unui singur Om - Isus Hristos. Când apostolii sunt mai ezitanți față de Marea

Trimitere, Domnul o împlinește prin Pavel. Când Biserica apostată trage tot pământul în păcat, Domnul își vestește Evanghelia la marginile pământului prin cei doi prooroci. Acest vas-om este adesea secundat de un alt vas-om. El este în prim-plan, dar mai mereu este susținut din umbră de rămășița credincioasă. Când Domnul alege să înalțe un vas-om în planul Său, o face ca să strălucească mai clar puterea Sa și slava lui Mesia. De aceea, Ieremia se află împotriva întregii umanități. De aceea, cei doi prooroci stau împotriva întregului pământ. Astfel, acceptăm mai ușor eșecul poporului-vas pentru că strălucește slava Domnului prin omul-vas.

Mesajul lui Ieremia către împărații neamurilor din jur este legitimat și de faptul că acest mesaj îl vizează și pe Zedechia însuși. Nu este un mesaj naționalist. Dar faptul că mesajul îl vizează și pe Zedechia însuși (v.12-15), face mesajul și mai deranjant. Ce fel de Dumnezeu este acesta care-și nimicește propriul popor care continuă să-i aducă jertfe la templu? Este un Dumnezeu preasfânt și gelos, un lucru unic printre toți dumnezeii. Iată că mesajul sfințeniei acestui Dumnezeu devine și mai clar, deci și mai deranjant în ochii popoarelor.

Paharul nelegiurii popoarelor se umpluse. Pedeapsa era hotărâtă. Ea putea fi una mai ușor dacă ei se smereau și acceptau jugul lui Nebucadnețar. Sau pedeapsa putea fi cumplită dacă nu se smereau și nu acceptau jugul. Iată că chiar pe ultima sută de metri Dumnezeu NU ar vrea să-i nimicească (vezi v.13). Și dacă popoarele sunt prea împietrite să se căiască din toată inima, măcar să dea dovadă de un gest de ascultare ca Domnul să poată DIMINUA pedeapsa. Și dorința de a DIMINUA pedeapsa nu este doar cu privire la Iuda, ci și cu privire la toate neamurile. Câtă iubire și câtă dragoste este în inima acestui Dumnezeu? Pe cât de înfiorătoare este mânia sa descrisă în cap.25, pe atât de neașteptată este OPTIUNEA pe care o dă în cap.27 popoarelor sortite judecății. Deja este un tipar clasic în cartea Ieremia. Imaginile dedicate descrierii mâniei divine sunt mereu urmate de tablouri care descriu îndurarea Sa. În cap.25 ne-am înspăimântat de mânia Domnului. Dar în capitolul 27 suntem surprinși de NOUA șansă oferită de El. Judecata nu mai poate fi anulată sau amânată. Dar de ce nu ar fi ea diminuată? Cei care așteaptă răzbunarea Domnului vor fi mereu încercați. Căci pe cât de mare și de reală este mânia Domnului, pe atât de lent pare a fi procesul aducerii judecăților Sale. Noi spunem în chip ușuratic: Doamne, de ce nu judeci odată pe vrăjmașii Tăi? Dar Domnul care cheamă lucrurile ca și cum nu ar fi, Domnul care privește eternitatea ce va urma ca și Cum a fost, se raportează diferit la judecată. El vede focul cel veșnic, vede cât de aproape este de fiecare vrăjmaș al Său. Judecata este certă, este aproape și este cumplită. Miza este alta. Miza este mântuirea, este recuperarea. Căci dacă ar fi fost altfel, ar fi nimicuit umanitatea din ziua când Adam a păcătuit. Îndelunga Sa răbdare este cu adevărat mântuire. Dar cine se poate sincroniza cu inima Acestui măreț Dumnezeu? Cine poate merge în ritmul Său de Dumnezeu? Căci cel care l-a convins pe Ieremia de hotărârea implacabilă de a judeca, aduce ATÎT de LENT ceasul judecății. De-abia când Ieremia are în jur de 60 de ani, Ierusalimul este pustiit. Practic la finalul vieții lui Ieremia, dar când Ieremia avea 20 de ani, Domnul a luptat cu el cu putere pentru a-l convinge de hotărârea sa de nestrămutat de a nimici

Ierusalimul. Ieremia se lasă înduplecat. Nu mai mijlocește. Cere judecata vrăjmașilor Săi, dar apoi urmează o lungă așteptare. Este adevărat că înainte de 586 mai sunt două împresurări ale Ierusalimului și foamete, sabie etc. Dar judecata finală vine de-abia la finalul vieții lui Ieremia. Din primele profeții pe care el le-a primit de la Domnul la 20 de ani, tinzi să crezi că judecata va fi MÂINE. Într-adevăr, îndurarea Sa este atât de mare. De aceea, drumul spre Sodoma este atât de greu. Vasul Ieremia este așezat în mijlocul mării inimii lui Dumnezeu. Și acest vas este purtat când de vasul judecății, când de vasul îndurării. Vine o profeție ca cea din cap.25. Aceasta reprezintă un val al judecății care îl poartă pe Ieremia spre portul (polul) judecății divine. Dar Ieremia nu apucă să ajungă acolo, căci apare din altă direcție un alt val, și anume valul profetic din cap.25. E vorba de un vas al îndurării care-l poartă spre portul (polul) îndurării. Inima Domnului este ca o mare în formă de inimă. În partea din dreapta este portul îndurării încojurat de marea îndurării. Aici apa este plină de lumină. În partea din stînga, apa este mai întunecată și valurile ei ne conduc către portul judecății. Corabia lui Ieremia este tot în formă de inimă. Ea este așezată în mijlocul inimii-mării de care vorbim. Ea este între cele două mări, purtat încoace și încolo de valurile celor două mări, mări care de altfel sunt o singură mare, căci apa e aceeași în toată marea cea mare în formă de inimă. Și Ieremia când este dus de un val al judecății spre portul judecății, când este întors din drum de un val al îndurării care recheamă spre portul îndurării. Ieremia nu poate cunoaște drumul tainic al mării în care plutește. El de fapt trebuie să rupă cârma corăbiei sale. Căci de fiecare dată când se află la cârmă, alege o direcție greșită față de cea a valurilor. Mereu este surprins că direcția valurilor și a vântului se schimbă. Când crede că a înțeles direcția, vântul bate din direcția opusă și tot așa. Și este tare greu să mergi împotriva vântului mării lui Dumnezeu. Și după multe lupte fără rost, Ieremia se lasă înduplecat și rupe cârma (e vorba de capitularea din cap.20). Și în acest moment se lasă efectiv condus de marea lui Dumnezeu. Nu cârma corăbiei, ci valurile mării vor da de acum direcția. Ieremia se lasă în voia vântului, se lasă în voia valurilor. Căci numai valurile cunosc drumul ciudat pe care corabia trebuie să-l parcurgă până la mal. Și uneori Ieremia este purtat de câte o furtună către portul judecății (cap.25), ca apoi să urmeze valuri line și un susur blând care să-l poarte din nou spre portul îndurării (cap.27). Și în acest traseu ciudat, Ieremia observă totuși că ceva se schimbă. Cu cât timpul trece, cu atât portul judecății este mai aproape. Dar în mod ciudat și portul îndurării este și el mai aproape. Da, parcă marea se micșorează și ambele maluri se apropie de corbia sa. Când privește spre stînga, portul judecății este din ce în ce mai aproape. Dar când privește spre dreapta, portul îndurării este și el mai aproape. Ce călătorie ciudată! Și totuși, marea pare să rămână la fel de mare și maiestuoasă. Mai mult decât atât. Lupta dintre valurile îndurării și valurile judecății pare a fi mai intensă. Forța care-l atrage spre portul judecății este din ce în ce mai mare, dar și forța care-l atrage spre portul îndurării este din ce în ce mai mare. Corabia pare să stea pe loc înfășurată de valurile care o trag în direcții opuse. Da, corabia stă pe loc. Și Ieremia se întreabă dacă nu cumva corabia se va rupe la un moment dat în două. Va rezista corabia forțelor care o trag în direcții opuse? Se va rupe ea în două? Va ajunge ea în portul îndurării? Sau se va opri ea în portul judecății? Cum se va încheia misterioasa călătorie a corăbiei în formă de

inimă? Cele două porturi se apropie unul de celălalt. Marea de sub corabie dispare. Cele două maluri se izbesc unele de altele. Corabia se frânge în două. Jumătate de corabie se oprește pe malul judecății. Cealaltă pe malul îndurării. Corabia este frântă în două. Apoi cele două maluri se apropie din nou unele de altele. Devin un singur mal, iar corabia frântă în două este recompusă din nou. Dar acum este o singură corabie, este un singur mal, o singură mare. Este un singur vânt, un singur val. Este cum a fost la început. E cum a fost mereu. Corabia se oprește pe acest singur mal, pe mijlocul acestei singure mări, pe coama acestui singur val. Corabia stă în mijlocul mării. Apa este atât de lină și de liniștită de la un capăt la celălalt. Apa este toată un susur blând. Corabia stă atât de liniștită în mijlocul mării. Nu mai există urmă de furtună, doar liniște, pace. Doar susur blând. Corabia nu mai merge nicăieri. A ajuns în sfârșit la destinație. Acum se odihnește în odihna mării. Căci acum însăși marea se odihnește. Războiul pașnic al valurilor s-a încheiat de mult, ca și cum niciodată nu ar fi fost acea călătorie misterioasă a corăbiei. Corabia se odihnește. Marea se odihnește. Corabia este o mică inimă exact în centrul mării în formă de inimă. Corabia se bucură de odihna mării, iar marea se bucură de odihna corăbiei. Odihna este deplină. Bucuria este deplină. Armonia dintre corabie și mare este desăvârșită. Vântul șoptește dulce: S-a isprăvit! Soarele privește cu uimire de sus, căci nu mai vede două inimi, ci doar una. Corabia se scunfundă lin în marea cea mare. Rămâne o singură inimă mare și mică în același timp. Corabia navighează prin interiorul mării iar valurile mării inundă fiecare ungher al corăbiei. Acum nu se știe cine mai este la cârmă. Cine mai știe cine hotărăște direcția? Marea sau corabia? Nimeni nu mai știe. Dar călătoria lor este acum una și aceeași și va rămâne așa pentru vecii vecilor. Amin!

Toți proorocii neamurilor, precum și cei din Ierusalim prevesteau victorie împotriva lui Nebucadnețar. Doar Ieremia proorocea înfrângere înaintea lui Nebucadnețar. Ceilalți prooroci erau în unitate. În momentul judecății s-a revărsat un duh de rătăcire peste toți proorocii, preoții și împărații neamurilor. Ei au ales cu toții să lupte cu Nebucadnețar spre pierzania lor. Facem o paralelă cu Anticrist. Și Anticrist va fi o unealtă prin care Domnul își va opera judecățile sale în istorie. Și în acest context va fi trimis un duh de rătăcire (vezi 2 tes. Cap.2). De această dată, duhul de rătăcire va însemna închinare față de Anticrist. Intuim faptul că în mod similar toți proorocii, preoții, consilierii, reprezentanții religioși și politici ai neamurilor vor fi amăgiți și vor fi în perfectă unitate în decizia lor de a se închina lui Anticrist. Intuim că, la fel ca pe vremea lui Ieremia, duhul de minciună va atinge mai întâi liderii: liderii religioși, politici etc. In 2 Tes. cap.2 ni se spune clar că duhul de minciună va atinge pe toți cei care trăiesc în păcat. Va fi ceva unic în istorie. Toți liderii religioși, toți liderii formali și informali, toți liderii de opinie, întreaga mass-media, toți liderii politici, toți vrăjitorii, toți oamenii de știință, toți analiștii politici, toți liderii universitari vor vesti același lucru: închinare și supunere față de Anticrist. Acest lucru va fi văzut ca binele suprem. Iată o posibilă teorie: când potențialul energetic al omenirii se focalizează pe un singur punct, pe un singur om, se realizează armonia energetică perfectă care duce la fericire, prosperitate, sănătate etc. Toată suferința omenirii din istorie se datorează conflictelor energetice

generate de oameni, de popoare etc. Acum, aceste conflicte vor fi anihilate prin închinarea la Anticrist. Cei care nu vor să se închine, trebuie exterminați căci ei strică echilibrul energetic, și din pricina lor, suferința va continua în lume etc. Și o astfel de teorie va fi propagată prin toți liderii care trăiesc în păcat. Chiar și cei din tabere dușmane își vor da mâna. La fel ca la răstignirea lui Isus, când Irod și Pilat și-au dat mâna, când preoții lui Israel și Pilat și-au dat mâna. Astfel, nu este de mirare că proorocul mincinos din Apocalipsa susține închinarea lui Anticrist. El poate îngloba toți acești lideri de opinie, probabil pe cei religioși în primul rând. Astfel, în mod cert, și Babilonul va susține închinarea la Anticrist, căci oriunde va fi păcat, duhul de amăgire va avea succes. Partea bună este că separarea dintre tabăra luminii și cea a întunericului va fi cât se poate de clară. Biserica apostată se va separa de cea autentică. Lumea se va uni cu biserica apostată și se va separa de cea autentică. Biserica autentică se va separa de restul religiilor și curentelor politice, filosofice, științifice și religioase. Lucrul acesta va reprezenta un avantaj imens pentru Biserică, pentru mărturisirea numelui lui Isus în lume. Lucrarea lui Anticrist devine necesară pentru a readuce claritate în confuzia prezentă în care sunt atâtea forme de creștinism apostat și în care este atâta amestec. Deci, duhul de amăgire va avea succes peste oricine va trăi în păcat. Iată de ce, la fel ca pe vremea lui Ieremia, toți liderii lumii și apoi toți oamenii vor crede minciuna închinării la Anticrist. După cum este scris extrem de sugestiv în Apocalipsa despre cei 10 împărați: *toți au același gând și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.*

Ieremia intră deci în conflict cu toți proorocii, vrăjitorii, cititorii în stele, consilierii împăraților neamurilor, precum și cu aceștia din urmă. Totuși, a doua parte a capitolului 27 insistă pe conflictul dintre Ieremia și proorocii de la Ierusalim. Acest conflict rămâne central și mai important ca cel cu proorocii neamurilor păgâne. *De ce?* Pentru că dacă proorocii neamurilor păgâne prooroceau în numele zeilor lor, proorocii de la Ierusalim prooroceau în numele lui Yahwe (27:15). Cu această ocazie observăm că de fapt, toată secțiunea formată din cap.26-29 are ca temă principală conflictul dintre Ieremia și proorocii mincinoși. Într-adevăr, în fiecare din aceste capitole, apare tema confruntării dintre Ieremia și proorocii mincinoși:

- Cap.26 – Ieremia este izbăvit din mâna proorocilor mincinoși care voiau să îl omoare.
- Cap.27 – Ieremia intră în conflict și cu proorocii mincinoși ai neamurilor păgâne, dar conflictul central rămâne cu proorocii de la Ierusalim
- Cap.28 – conflictul dintre Ieremia și proorocul mincinos Hanania
- Cap.29 – conflictul dintre Ieremia și proorocii mincinoși care vesteau că robia va fi scurtă

De fapt, cap.26-29 formează o secțiune dedicată conflictului dintre Ieremia și proorocii mincinoși. Am putea propune o hartă mai largă a profețiilor ce precede capitolul 20:

- Cap.21-23 - mesajul adresat liderilor lui Iuda: casei regale și proorocilor mincinoși
- Cap.24-25 – cursul istoriei lui Iuda și a neamurilor vestit de Ieremia; această veste generează conflictul cu proorocii mincinoși
- Cap.26-29 conflictul dintre Ieremia și proorocii mincinoși ai Ierusalimului și ai tuturor neamurilor

Înțelegem că lupta cea mai aprigă dusă de Ieremia nu a fost nici cea cu împărații și nici cea cu popoarele. Desigur, a intrat în conflict și cu aceștia. Dar lupta sa aprigă este în primul rând cu proorocii mincinoși și liderii religioși ai lumii păcătoase. Iar vârful de lance al acestora este reprezentat de proorocii mincinoși de la Ierusalim care prooroceau în numele lui Yahwe. Dacă transferăm acest tipar lucrării celor doi prooroci din Apoc.11, înțelegem că, deși ei vor intra în conflict (alături de rămășița credincioasă a bisericii) cu întreaga lume, conflictul lor va fi în primul rând cu proorocul mincinos, și cu proorocii mincinoși ai acestei lumi. Și din acest conflict cu proorocii mincinoși, partea cea mai aprigă a conflictului va fi, se pare, cu reprezentanții bisericii apostate. Și astfel, revenim la scenariul că proorocul mincinos ar putea fi chiar căpetenia Babilonului și curvei celei mari.

Ieremia, în lucrarea sa, are mai multe tipuri de conflicte:

- *Conflictul cu autoritățile politice*
- *Conflictul cu proorocii mincinoși ai neamurilor*
- *Conflictul cu proorocii mincinoși ai Ierusalimului*
- *Conflictul cu Israelul apostat*
- *Conflictul cu neamurile*

Pavel, apostolul neamurilor are și el aceleași tipuri de conflicte. Cei doi prooroci din Apoc.11 vor repeta aceste conflicte. Dar în toate cele trei lucrări, conflictul cu proorocii mincinoși rămâne central, iar conflictul cu proorocii mincinoși care pretind că sunt prooroci ai Domnului rămâne, se pare, cea mai dificilă parte a slujbei. Într-adevăr, Pavel s-a confruntat cu autoritățile romane și cu vrăjitorii lumii antice. Dar conflictul cel mai aprig a fost cu iudaizatorii, cu cei care în numele Scripturii vesteau o altă cale.

Fiecare din aceste conflicte aduce provocări specifice care necesită resurse specifice. În conflictul cu autoritățile politice este nevoie de un anumit tip de resursă, în conflictele cu vrăjitorii păgâni este nevoie de un alt tip de resursă, în conflictul cu proorocii din Ierusalim este nevoie de alte resurse speciale și tot așa. Proorocul neamurilor și apostolul neamurilor trebuie echipat pentru toate aceste tipuri de confruntări. Și proorocul neamurilor poate fi victorios în toate aceste conflicte doar după ce a devenit biruitor în conflictul cu sinele acceptând înfrângerea în conflictul cu Yahwe. În primele 20 de capitole avem conflictul dintre Ieremia și Yahwe. Următoarele capitole ale cărții ne prezintă conflictul lui Ieremia cu împărații, proorocii mincinoși, cu Iuda și cu neamurile. Ieremia poate câștiga în toate aceste conflicte pentru că a acceptat să piardă în conflictul cu Yahwe. Ieremia biruiește sinele acceptând să moară, acceptând zdrobirea totală. Ieremia acceptă în primele 20 de capitole ale cărții să moară: toate visele, dorințele și așteptările sale, toată părerea bună despre sine, toate planurile și părerile sale despre lume și viață mor. Poate de aceea, capitolul 20 se încheie pe depresia lui Ieremia. Primele 20 de capitole se încheie cu înmormântarea lui Ieremia. Dar apoi, Ieremia înviază și este biruitor prin puterea Domnului în confruntarea cu întreaga lume. Oare nu parcurge același traseu și apostolul neamurilor? Oare nu s-a regăsit acesta atât de bine în cartea Ieremia? Oare cartea Ieremia nu a reprezentat manualul de luptă pentru apostolul Pavel? Oare nu va fi același lucru și pentru cei doi prooroci din Apocalipsa? Ferice de cine acceptă să piardă în conflictul dintre sine și Dumnezeu. El va birui apoi totul. Ferice de cine acceptă să moară și să piardă tot. El va stăpâni apoi totul alături de cel Preaînalt.

Conflictul cu proorocii mincinoși este extrem de important. Vom analiza cu mare atenție cap.26-29 și legăturile dintre aceste capitole pentru a descoperi provocările specifice, dar mai ales resursele speciale pentru acest tip de confruntare.

În Ierusalim, proorocii care cândva anunțaseră că nu va fi nicio robie și că Templul va fi protejat, acum, după ce deja două valuri de evrei fuseseră duși în robie și după ce o parte din uneltele Casei Domnului fuseseră duse în Babilon, ei prooroceau că aceste unelte vor fi aduse **ÎN CURÂND** din Babilon. Neîmplinirea profețiilor lor și împlinirea profețiilor lui Ieremia nu-i făcea să renunțe la nebunia rătăcirii lor. Ei persistau în păcat, în minciună și în rătăcire. Proorocia lor conținea un sâmbure de adevăr, căci într-adevăr uneltele duse în Babilon aveau să se reîntoarcă în Babilon. Dar nu **ÎN CURÂND** și de-abia după ce și celelalte unelte aveau să fie duse în Babilon. Deci **MINCIUNA** era îmbrăcată în planul real al Domnului de a readuce uneltele Casei înapoi la Ierusalim. Eroarea era dată nu de **ACȚIUNEA** prevestită de ei, ci de **MOMENTUL** când aceasta avea să fie împlinită. Robia avea să fie lungă, pedeapsa împotriva Ierusalimului avea să se împlinească întru-totul, iar acele unelte vor fi readuse în Ierusalim doar la momentul hotărât de Domnul, **CÂND** Domnul Însuși le va căuta și le va aduce înapoi. Iată că elementul temporal poate schimba în mod fundamental semnificația unei profeții. Acest **ÎN CURÂND** din 27:16 sugera că pedeapsa a trecut și că urmează restaurarea. Domnul însă anunță că pedeapsa de-

abia a început și că urmează finalizarea ei. De-abia MULT mai târziu va avea loc și restaurarea de după pedeapsă. Interesant că în v.18 apare ideea MIJLOCIRII: dacă ar fi cu adevărat prooroci, ar ști că pedeapsa de-abia a început și că ce urmează este de fapt ducerea restului de unelte în Babilon; și dacă ar ști că aceasta este următoarea fază din planul Domnului, nu s-ar culca pe o ureche așteptând izbăvirea, ci **ar mijloci** la Domnul pentru ca uneltele Casei Sale să nu se ducă toate în Babilon. Proorocul adevărat este înștiințat în ce direcție merge planul Domnului și este chemat să se poziționeze în mijlocire în raport cu această direcție. Proorocul adevărat trebuie să cunoască în DETALIU planul Domnului, și trebuie să cunoască cu precizie etapa **IMEDIAT următoare** din planul Său. El nu creează așteptări false. El prezintă toate evenimentele majore ce vor urma, ordinea acestora și durata acestora. O profeție incompletă și inexactă poate induce în eroare, poate deveni o profeție mincinoasă. Profetia mântuitoare este profetia completă care vestește TOT planul Domnului. Frânturi din profețiile adevărate pot ucide, pot distruge. Elementul temporal este esențial. Dumnezeu nu vrea să inducă în eroare, nu vrea să creeze așteptări false. Da, el poate să ne încerce credința vestindu-ne treptat care este planul Său. Și aduce clarificările exact la momentul potrivit. Este interesantă ideea **MIJLOCIRII** din v.18-19 mai ales că în primele 15 capitole ale cărții am fost provocați de faptul că Domnul i-a interzis lui Ieremia să mai mijlocească. În această lumină, am putea afirma astfel: *dacă ei ar fi prooroci adevărați, ar ști că ducerea în robie ar continua și ar ști că NICI mijlocirea lor nu ar putea opri acest lucru*. Ne surprinde însă faptul că Domnul spune exact invers: *dacă ar fi prooroci adevărați, ar ști următoarea etapă din plan și ar mijloci ca să se oprească...*Nu apare deci o contradicție cu interdicția mijlocirii din cap.1-15? Iată două posibile explicații:

- Domnul formulează în v.18 un portret generic al proorocului adevărat. Acesta știe că urmează pedeapsa și mijlocește pentru a o împiedica. Este un principiu general valabil cu privire la proorocul adevărat. Acesta nu doar că știe ce urmează, dar și MIJLOCEȘTE în raport cu ceea ce știe că va urma. Domnul nu-i descoperă ce va URMA doar ca să anunțe poporul, ci și ca să MIJLOCEASCĂ. Faptul că Ieremia nu mai mijlocea reprezenta o excepție, ceva UNIC în istoria proorocilor. Și această interdicție putea fi un secret între Ieremia și Domnul. Poate poporul nu știa acest lucru, și poate nu era nevoie ca să știe. Poate acest lucru este făcut cunoscut mai târziu când Ieremia așterne în scris mesajele primite. Astfel Domnul poate face apel la portretul general valabil al proorocului autentic: știe cu precizie ce va urma, anunță poporul, dar și MIJLOCEȘTE în raport cu ce știe. Aducerea aminte a faptului că actul mijlocirii face parte din fișa postului profetului este binevenită pentru cel ce studiază cartea Ieremia. E binevenită și pentru Ieremia însuși. Interdicția de a nu mijloci era o excepție care-l viza DOAR pe Ieremia și DOAR în acea perioadă specială din istorie. ÎN REST, mijlocirea este o datorie permanentă a proorocului. Regula este MIJLOCIREA, excepția este

NEMILOCIREA. Să nu confundăm excepția cu regula. Noi nu suntem Ieremia și nici nu trăim vremurile lui, pentru noi regula este MILOCIREA.

- Domnul vorbește despre o mijlocire nu pentru POPOR, ci pentru uneltele Casei Domnului. Cu alte cuvinte, chiar dacă nu se mai putea mijloci pentru popor, se mai putea mijloci *pentru uneltele Casei Domnului*. Dar oare uneltele Casei Domnului nu ajungeau în mâna vrăjmașilor din pricina păcatelor poporului? Putea fi oprită ducerea uneltelor Casei Domnului în Babilon fără a opri ducerea restului poporului în Babilon? Putea fi distrus Ierusalimul și poporul din el fără a fi distrus și Templul? Distrugerea Templului nu făcea parte din planul Domnului pentru a-și reabilita Numele? Aceste întrebări mă fac să înclin spre prima variantă. Și dacă prima variantă este cea corectă, înseamnă că Domnul a ascuns de popor interdicția mijlocirii și că Domnul a vrut să readucă aminte cititorului și lui Ieremia că interdicția mijlocirii era o excepție în istorie. Și această INTERDICȚIE era limitată în timp. Daniel în cap.9 REIA funcția mijlocitorului, reactivează MILOCIREA. Și Daniel citea cartea Ieremia. Și trebuia să priceapă din această carte că interdicția MILOCIRII din cap.1-15 este LIMITATĂ în timp. Este doar PENTRU O VREME. Dar cât a durat această interdicție? S-a finalizat ea în anul 588 sau a durat până s-au împlinit cei 70 de ani ai Babilonului? Rămâne de văzut. În mod cert, a durat până în anul 586 când pedeapsa istorică s-a împlinit asupra Ierusalimului. Dar între 586 și 539 (momentul căderii Babilonului) funcția MILOCIRII era activă? După anul 586 era legitim ca cei din Babilon să se roage pentru reîntoarcerea din robie? Daniel se ruga și înainte de 539 pentru acest lucru?

Ce indicii am putea avea că mijlocirea devenea legitimă după anul 586?

46. *Când vor păcătui împotriva Ta – căci nu este om care să nu păcătuiască – și Te vei mânia împotriva lor și-i vei da în mâna vrăjmașului, care-i va duce robi într-o țară vrăjmașă, depărtată sau apropiată:*

47. *dacă se vor coborî în ei înșiși, în țara unde vor fi robi, dacă se vor întoarce la Tine și-Ți vor face cereri în țara celor ce-i vor duce în robie și vor zice: „Am păcătuit, am săvârșit fărădelegi, am făcut rău!”;*

48. *dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor și din tot sufletul lor, în țara vrăjmașilor lor care i-au luat robi, dacă-Ți vor face rugăciuni cu privirile întoarse spre țara lor, pe care ai dat-o părinților lor, spre cetatea pe care ai ales-o și spre Casa pe care am zidit-o eu Numelui Tău –*

49. *ascultă din ceruri, din locul locuinței Tale, rugăciunile și cererile lor: și fă-le dreptate;*

50. iartă poporului Tău păcatele lui și toate fărădelegile făcute împotriva Ta; trezește mila celor ce-i vor ține robi, ca să se îndure de ei,

51. căci sunt poporul Tău și moștenirea Ta, și Tu i-ai scos din Egipt, din mijlocul unui cuptor de fier!

(1 Împărați 8:46-51)

Acest pasaj însă vorbește de rugăciunea de pocăință a poporului și nu de cea de mijlocire pentru poporul păcătos.

1. În anul al patrulea al împăratului Darius, cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia, în ziua a patra a lunii a noua, care este luna Chisleu.

2. Cei din Betel trimiseseră pe Șarețer și pe Reghem-Melec cu oamenii săi să se roage Domnului

3. și să întrebe pe preoții din Casa Domnului oștirilor și pe proroci: **„Trebuie să plâng și în luna a cincea și să mă înfrânez, cum am făcut atâția ani?”**

4. Atunci cuvântul Domnului oștirilor mi-a vorbit astfel:

5. „Spune la tot poporul țării și preoților: **„Când ați postit și ați plâns în luna a cincea și a saptea, în acești șaptezeci de ani, oare pentru Mine ați postit voi?”**

6. Și când mâncați și beți, nu sunteți voi cei ce mâncați și beți?

7. Nu cunoașteți cuvintele pe care le-a vestit Domnul prin prorocii de mai înainte, când Ierusalimul era încă locuit și liniștit împreună cu cetățile lui dimprejur și când și partea de miazăzi și câmpia erau locuite?”

8. Cuvântul Domnului a vorbit lui Zaharia astfel:

9. „Așa a vorbit Domnul oștirilor: **„Faceți cu adevărat dreptate și purtați-vă cu bunătate și îndurare unul față de altul.**

10. Nu asupriți pe văduvă și pe orfan, nici pe străin și pe sărac, și niciunul să nu gândească rău în inima lui împotriva fratelui său.”

11. Dar ei n-au vrut să ia aminte, ci au întors spatele și și-au astupat urechile ca să n-audă.

12. Și-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oștirilor prin Duhul Său, prin prorocii de mai înainte. Din pricina aceasta, Domnul oștirilor S-a aprins de o mare mânie.

13. Când chema El, ei n-au vrut s-asculte: **„De aceea nici Eu n-am vrut s-ascult, când au**

chemat ei, zice Domnul oștirilor.

14. Ci i-am împrăștiat printre toate neamurile pe care nu le cunoșteau; țara a fost pustiită în urma lor, așa că nimeni nu mai venea și nu mai pleca din ea; și dintr-o țară plăcută cum era, au făcut un pustiu!”

Capitolul 8

1. Cuvântul Domnului oștirilor a vorbit astfel:

2. „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Am o mare râvnă pentru Sion și sunt stăpânit de o râvnă plină de mânie pentru el.”

3. Așa vorbește Domnul: „Mă întorc iarăși în Sion și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema: „Cetatea cea credincioasă”, și muntele Domnului oștirilor se va chema: „Muntele cel sfânt”.

4. Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iarăși vor ședea pe ulițele Ierusalimului bătrâni și femei în vârstă, fiecare cu toiagul în mână, din pricina marelui lor număr de zile.

5. Ulițele cetății vor fi pline de băieți și fete care se vor juca pe ulițe.”

6. Așa vorbește Domnul oștirilor: „Dacă lucrul acesta va părea de mirat în ochii rămășiței poporului acestuia în zilele acelea, va fi de mirat oare și în ochii Mei? – zice Domnul oștirilor.”

7. Așa vorbește Domnul oștirilor: „Iată, Eu izbăvesc pe poporul Meu din țara de la răsărit și din țara de la asfințitul soarelui.

8. Îi voi aduce înapoi, și vor locui în mijlocul Ierusalimului; ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor cu adevăr și dreptate.”

9. Așa vorbește Domnul oștirilor: „Întăriți-vă mâinile, cei ce auziți astăzi aceste cuvinte din gura prorocilor care au vorbit în ziua când s-a pus temelia Casei Domnului oștirilor, când s-a început să se zidească Templul!

10. Căci înainte de aceste zile, nu era răsplată nici pentru lucrul omului, nici pentru vite. Cei ce intrau și ieșeau n-aveau nici ei pace, din pricina vrăjmașului, și Eu dezbinam pe toți oamenii unii împotriva altora.

11. Acum nu voi mai face rămășiței poporului acestuia ca în trecut, zice Domnul oștirilor.

12. Ci semănăturile vor merge bine, vița își va da rodul, pământul își va da roadele, și cerurile

Își vor trimite roua; și toate aceste lucruri le voi da în stăpânirea rămășiței poporului acestuia.

13. După cum ați fost un blestem între neamuri, casa lui Iuda și casa lui Israel, tot astfel vă voi mântui, și veți fi o binecuvântare. Nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile!”

14. Căci așa vorbește Domnul oștirilor: „După cum am căutat să vă fac rău, când Mă mâniau părinții voștri, zice Domnul oștirilor, și nu M-am căit de lucrul acesta,

15. tot așa acum Mă întorc în aceste zile și hotărâsc să fac bine Ierusalimului și casei lui Iuda. Nu vă temeți!

16. Iată ce trebuie să faceți: Fiecare să spună aproapelui său adevărul; judecați în porțile voastre după adevăr și în vederea păcii;

17. niciunul să nu gândească în inima lui rău împotriva aproapelui său și nici să nu iubiți jurământul strâmb! Căci toate lucrurile acestea Eu le urăsc, zice Domnul.”

18. Cuvântul Domnului oștirilor mi-a vorbit astfel:

19. „Așa vorbește Domnul oștirilor: „Postul din luna a patra, postul din luna a cincea, postul din luna a șaptea și postul din luna a zecea se vor preface pentru casa lui Iuda în zile de veselie și de bucurie, în sărbători de voieșie. Dar iubiți adevărul și pacea!”

20. Așa vorbește Domnul oștirilor: „Vor mai veni iarăși popoare și locuitori dintr-un mare număr de cetăți.

21. Locuitorii unei cetăți vor merge la cealaltă și vor zice: „Haidem să ne rugăm Domnului și să căutăm pe Domnul oștirilor! Vrem să mergem și noi!”

22. Și multe popoare, și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim și să se roage Domnului.”

23. Așa vorbește Domnul oștirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei și-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!”

Cred că nici acest pasaj nu reprezintă un indiciu foarte bun căci pare a fi tot un post de căință a poporului și nu de rugă a MIJLOCITORULUI. Și acest post pare a fi fost mai degrabă o formă de religiozitate a celor din robie. Nu înseamnă că a fost zero, sau că nu a însemnat nimic înaintea Domnului. Domnul ȘTIA cu maximă precizie toate zilele lor de post. Marea problemă pare a fi că accentul cădea pe post în sine și nu pe SCHIMBAREA vieții. Pe noi ne interesează funcția MIJLOCIRII pentru popor accesată de un MIJLOCITOR. Or, între Ieremia 15 și Daniel

cap.9, se pare că avem o tăcere totală în acest sens. Am putea deduce că funcția MIJLOCIRII pentru popor capătă legitimitate de-abia după trecerea celor 70 de ani ai Babilonului.

Noi reținem că *nu* suntem în vremea lui Ieremia și că MIJLOCIRILE noastre sunt așteptate de Domnul. Dacă Domnul ne înștiințează cu privire la o *nenorocire* ce va urma, așteptarea Sa este ca să mijlocim ca acea NENOROCIRE să nu aibă loc. Anunțarea pedepsirii Casei Sale și poporului Său îl cheamă pe prooroc să mijlocească ca acel lucru să *NU* se întâmple. Sunt excepții situațiile când mijlocirea este anulată și rămâne activă doar funcția propovăduirii, așa cum a fost în situația lui Ieremia și probabil cum va fi și în perioada celor 3,5 ani din Apocalipsa.

Îmi place mult v.22:

- Ele vor fi duse în Babilon și vor rămânea acolo *până în ziua când le voi căuta Eu* – zice Domnul - când le voi ridica iarăși și le voi aduce înapoi în locul acesta.

Dumnezeu este Stăpân pe uneltele Casei Sale și pe destinul acestora. Dumnezeu este cel care a decis ducerea acestora în Babilon. Doar El poate decide reîntoarcerea lor la Ierusalim. Strădaniile oamenilor ca aceste vase să fie readuse în Babilon sunt inutile. Previziunile lor optimiste sunt deșarte. Încercarea lor de a SCURTA perioada este iarăși inutilă. Ele nu s-au întâmplat să fie duse în Babilon. Au fost duse în Babilon din pricina unui DECRET divin. Acolo, în sfatul străjerilor, s-a dat un DECRET divin ca aceste unelte să fie duse în Babilon. Doar printr-un astfel de DECRET divin ele pot fi readuse în Ierusalim. Poarta pe care Domnul o ÎNCHIDE, doar Domnul o poate REDESCHIDE. Lucrul luat de Domnul poate fi recăpătat doar de la Domnul. Decizia sau intervenția omului e inutilă. Chiar actul mijlocirii devine de prisos. Lucrurile se vor întâmpla doar când Domnul de pe tronul său de domnie va rosti hotărârea Sa. Până atunci, OMUL nu poate decât să aștepte. Iată că sunt situații în care planul divin are anumite DAT-uri, anumite hotărâri divine. În aceste situații, OMUL nu poate influența NIMIC din cursul planul divin. El trebuie să fie cu luare aminte asupra vieții sale ca să rămână în planul divin. Dar acele evenimente sau răsturnări de situații se vor întâmpla DOAR când Domnul va decide. Nașterea lui Isaac, de exemplu, nu putea fi nici ANULATĂ de Avraam, dar nici grăbită. Se pare că ea putea fi DOAR așteptată. Da, condiția era ca Avraam să rămână pe drumul credinței. Dar pe acest drum, putea doar să AȘTEPTE. Căci doar Cel care închisese pântecele Sarei putea să îl redeschidă. Mijlocirile lui Avraam nu puteau grăbi sau schimba cursul planului. Acesta era deja stabilit. Isaac avea să se nască doar în ziua în care avea să hotărască Domnul acest lucru. Uneori credința se manifestă prin *mijlocire*, altele prin *acțiune*, dar uneori doar prin AȘTEPTARE.

11. Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde,

12. așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, **prin credință și răbdare**, moștenesc făgăduințele.

13. Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine însuși

14. și a zis: „Cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța.”

15. Și astfel, **fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința.**

16. Oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o chezășie care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei.

17. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței **nestrămutarea hotărârii Lui**, a venit cu un jurământ;

18. pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte,

19. pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului,

20. unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut „Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec”.

(Evrei 6:11-20)